

[Charlotte Antonsen]

ligesom de øvrige jupartier respektere resultatet af den danske folkeafstemning. Vi kan ikke køre videre, som om intet var hændt. Derfor er det Venstres opgave i samarbejde med de øvrige seks partier bag det danske kompromis at arbejde for at få gennemført de danske forbehold. Det er ikke let. I forhandlingerne om vor fortsatte EF-tilknytning er vi helt afhængige af de 11 andre EF-landes velvilje. Den frygt for at miste indflydelse på vor egen situation, som for nogle danskeres vedkommende førte til et nej, har faktisk vist sig netop at eksistere nu efter nej'et. Indtil videre er vor indflydelse deponeret hos de 11 andre regeringer. Men heldigvis har Danmark efter de seneste 10 års konstruktive EF-politik opbygget en ikke uvæsentlig goodwill. Den goodwill skal der trækkes på nu. Den goodwill skal bruges til at redde, hvad reddes kan, af det fortsatte danske EF-medlemskab.

Venstre støtter naturligvis dagsordensforslaget fra de syv partier.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Fru Charlotte Antonsen sagde, det var en skrøne, at Maastricht var død. Jamen det har regeringen faktisk i sine svage øjeblikke – eller stærke alt efter temperament – selv udtalt.

Så nævner fru Charlotte Antonsen det danske problem. Kunne vi dog ikke blive fri for at høre om det danske problem? Vi har faktisk ikke noget problem overhovedet.

Jeg tror nok, at alle politiske partier anerkender, at juridisk har Danmark ret. Alle lande skal ratificere, hvis traktaten skal træde i kraft. Der kan der slet ikke være noget som helst at spille om. Men rent politisk står vi også ganske udmærket.

Har fru Charlotte Antonsen ikke noteret sig, at f.eks. i Storbritannien er der vældig meget røre? Storbritannien har endda sagt, at Danmark først skal have en folkeafstemning, før de vil tage en endelig beslutning. Det vil sige, at siger den danske befolkning nej næste gang, så siger Storbritannien også nej.

Har fru Charlotte Antonsen slet ikke noteret sig, at der i Tyskland er voksende modstand mod Maastrichttraktaten? At i Frankrig var der en folkeafstemning, hvor det blev et lille ja? Det kan man da ikke sådan bare se bort fra.

Så savner jeg stadig væk nogle udtalelser fra regeringspartiernes ordførere. Hvordan kan man forholde sig til det her rent forfatningsmæssigt? Vil man ikke anerkende folkeafstemningen?

Det blev et nej – stort eller lille. Hvor stort skulle det have været, for at man havde lagt traktaten på hylden og sagt, at nu bliver det ikke til noget? Det er der jo ikke nogen normer for. Det blev et nej, og det må man altså anerkende og respektere.

Jeg synes også, at når regeringen straks efter 2. juni nedsatte en krisestab eller et kriseudvalg – som man forsøgte at kalde det udvalg, som skulle mødes i Statsministeriet – så har regeringen selv lagt op til, at det var den negative mine, man skulle hæfte på sig. Det er der for så vidt ikke noget at sige til, da regeringen selv var med til at anbefale et ja. Men regeringen burde klart og tydeligt have meddelt dagen efter, at Maastrichttraktaten ikke blev til noget, at der ikke var nogen forhandlingssituation, for som fru Charlotte Antonsen sagde: »Maastricht er jo død.«

Første næstformand (Henning Rasmussen):

Taletiden er altså 2 minutter, og der er givet anledning til mange korte bemærkninger. Fru Annette Just for en kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er glad for at få lov til at komme før fru Charlotte Antonsen, for så kan jeg også få svar på mit spørgsmål til fru Charlotte Antonsen.

Der blev sagt i Venstres indlæg: »Danmark bliver ikke regnet for noget i EF.« Fru Charlotte Antonsen har skrevet en hel tale, så hun kan slå det op selv.

Det vil jeg gerne have, om jeg så må sige, verificeret. Er det virkelig korrekt? Jeg tvivler på det. Jeg tvivler ubeskrivelig meget på det, for i så tilfælde kunne vi lige så godt lade være med at give ministrene noget som helst mandat, når vi sad i Markedsudvalget og skulle gennemføre det indre marked. Det er nemlig det arbejde, der bliver lavet for øjeblikket.

Dernæst sagde fru Charlotte Antonsen, ikke at Maastrichttraktaten var død, men at Romtraktaten var død. Det er ret imponerende i betragtning af, at Maastrichttraktaten bygger på Romtraktaten. Men det er måske Venstres nye